

HOE VOELT HET?

Voor Henry

Voor

Een boek schrijven

‘Je werkt aan je zevende roman,’ zegt de aardige interviewer van het tijdschrift *Modern Woman*. ‘Vertel eens, hoe voelt dat?’

‘Het voelt fantastisch,’ liegt Eve. ‘Het is geweldig om te doen en ik verheug me erop het resultaat straks met mijn lezers te delen.’

Het gaat voor geen meter. Ik krijg al weken geen zin op papier en ik ben volledig vastgelopen. Het verhaal voelt nep, ik heb geen idee waar ik mee bezig ben. Waarom wilde ik ook alweer schrijver worden?

‘Kun je alvast een tipje van de sluier oplichten?’ vraagt de interviewer gretig.

‘Ja, hoor! Het wordt een dik boek en het gaat over de familie Wilson. Het verhaal speelt zich af in een groot landhuis in de periode tussen de twee wereldoorlogen.’

‘Dat klinkt geweldig!’

‘Ja eh... dank je,’ zegt Eve, die daar zelf steeds minder van overtuigd is.

‘We popelen allemaal om het te lezen! En dan nu een vraag die onze lezeressen op de lippen brandt: heb je nog tips voor vrouwen die ook graag een boek willen schrijven?’

‘Ja, hoor,’ zegt Eve. Deze vraag is haar al zo’n vijftienduizend keer gesteld en ze heeft haar antwoord dus al klaar. ‘Zeker heb ik dat. Ik raad hen aan het boek te

schrijven dat ze zelf zouden willen lezen. Stel je voor dat je een boekhandel binnenloopt en een geweldig boek ziet staan. Zo'n boek dat je gewoon móét kopen. Hoe ziet het eruit? Waar gaat het over? Welk genre is het? En dát boek ga je dan schrijven. Nog iets heel belangrijks: kies een onderwerp dat je ligt. Schrijf over situaties die vertrouwd voor je zijn en doe dat met overtuiging. Ik bedoel niet dat het non-fictie moet zijn,' verduidelijkt ze. 'Ik bedoel dat je, voor welk genre je ook kiest, levensechte situaties neerzet.'

'Dat zijn nuttige tips. En dan,' zegt de interviewster, 'wil ik het nu even hebben over je privéleven. Je hebt vijf kinderen! Waar haal je in vredesnaam de tijd vandaan om ook maar één letter op papier te krijgen?'

'Nou, mijn man is een held,' zegt Eve zonder aarzeling. 'Zonder hem zou er echt niets uit mijn handen komen. Neem vandaag, hij is met de kinderen gaan picknicken in het park zodat ik in alle rust kan schrijven.'

'Wat een held!'

'Zeg dat wel. We vormen een goed team. Ik bedoel... het is altijd hectisch hier. Rust is ver te zoeken. Maar we hebben zelf gekozen voor een groot gezin en we genieten er enorm van.'

'Dank je wel, Eve,' zegt de interviewster. 'Dat was mijn laatste vraag. Hartelijk bedankt en heel veel succes met je nieuwe boek.'

'Jij bedankt,' antwoordt Eve. 'Ik wens je een fijne dag!'

Ze legt de telefoon neer, zucht eens diep en werpt een moedeloze blik op haar computerscherm.

Goed, aan het werk. Het is stil in huis, dus geen smoesjes. Maar ze ziet haar verhaal helemaal niet meer zitten, en ze moet nog tachtigduizend woorden.

Die stomme familie Wilson kan me gestolen worden, denkt

Eve mistroostig. *Het ontslag van Mr Wilson boeit me totaal niet en het laat me koud of Harriet Wilson en de stalknecht iets met elkaar krijgen. Het kan me zelfs niet schelen of Engeland bij de oorlog betrokken raakt.*

Ze overweegt een kop koffie te gaan zetten, maar ziet ervan af. Misschien is het beter om een cafeetje op te zoeken, wie weet doet ze daar inspiratie op.

Als de voordeur met een doffe dreun achter haar dichtvalt, voelt ze een last van haar schouders vallen. Ah, dit is beter. Ze had gewoon behoefte aan wat frisse lucht. De zon schijnt en ze wandelt op haar gemak de straat uit. Algauw ziet ze de gevels van de winkels opdoemen. Wimbledon heeft een gezellige hoofdstraat met aan weerszijden een paar cafeetjes en dure winkels en...

O mijn god.

Voor een boetiek waar ze geregeld even binnenloopt, houdt ze haar pas in. In de etalage staat één paspop met een jurk aan. Als Eve die jurk ziet, maakt haar hart een sprongetje.

Het is niet zomaar een jurk. Het is een prachtige zijden jurk, taupe, met pailletten in een fraai geschulpt patroon. Alles is er mooi aan, van de smalle, met kralen afgezette schouderbandjes tot het korte sleepje. In zo'n jurk kun je naar de uitreiking van de Oscars. En hij zit haar vast als gegoten. Ze móét hem gewoon passen.

Zonder nog maar een gedachte te wijden aan de familie Wilson en hun slecht onderhouden landhuis stapt ze de winkel binnen en vraagt of ze die mooie jurk met lovertjes mag passen.

‘Uiteraard,’ zegt de verkoopster, die de jurk voor haar van de paspop haalt. ‘Het is een ontwerp van Jenny Packham.

Dit is het laatste exemplaar. Schitterend, vind je ook niet? Voor welke gelegenheid is het?’

O god, denkt Eve. Waar ben ik mee bezig? Er staan helemaal geen chique feestjes op de planning. Wanneer kan ze zo’n jurk in vredesnaam dragen?

Ze zou het werkelijk niet weten. Ze weet alleen dat ze hem moet passen.

‘Ik heb geen speciale gelegenheid in gedachten,’ zegt Eve. ‘Ik vind hem gewoon prachtig.’

Die gelegenheid zal zich vanzelf wel aandienen, daar twijfelt ze niet aan.

Terwijl ze voorzichtig in de jurk stapt, weet ze al dat hij haar geweldig zal staan. Ze wil net om hulp vragen met de rits als haar telefoon gaat. O jee, het is Nick. Ze hoort met haar boek bezig te zijn, en nu staat ze een jurk te passen die ze niet eens nodig heeft.

Ze neemt op en zegt, met een zweem van schuldgevoel in haar stem: ‘Hallo?’

‘Lieverd, sorry dat ik je stoort bij het schrijven,’ klinkt zijn vertrouwde, sonore stemgeluid. ‘Ik wilde alleen even vragen hoe het gaat en of je wilt dat de kinderen en ik nog wat langer wegblijven?’

‘Nee, dat hoeft niet hoor,’ zegt ze met een wat schrille stem. ‘Ik ben... eh, even de deur uit gegaan in de hoop inspiratie op te doen.’

‘Goed idee!’ zegt haar echtgenoot nietsvermoedend. Eve bloost. Nu voelt ze zich pas echt schuldig. Maar die jurk is gewoon té mooi. ‘Nou, ik zal je verder niet afleiden,’ vervolgt hij. ‘Succes en tot straks.’

Eve gaat midden in de winkel staan en de verkoopster hapt naar adem. ‘Hij staat je geweldig! Je moet echt een gelegenheid vinden om hem te kunnen dragen.’

‘Als je de jurk koopt, dan dient de gelegenheid zich vanzelf aan,’ zegt Eve met een glimlach. ‘Daar ben ik van overtuigd.’

‘En? Ga je hem nemen?’

‘Ik denk het wel. Zou je even willen helpen met de sluiting?’

Terwijl de verkoopster de rits omhoogtrekt, weet Eve al dat ze de jurk gaat kopen. En opnieuw steekt schuldgevoel de kop op, want ‘jurk kopen’ stond vandaag zeer zeker niet op haar actielijstje. Er stond maar één taak op: ‘boek schrijven’. Ze heeft een deadline en een uitgever die vol ongeduld op haar wacht, om maar niet te spreken van haar trouwe lezers.

Nadat ze weer uit de jurk is gestapt en de verkoopster bezig is hem in knisperend vloeipapier te vouwen, opent Eve op haar telefoon haar boek-in-wording en laat haar blik over de regels glijden. Ze vindt het helemaal niks. Dan haalt ze het meest recente afschrift van haar Visa-card op. Dat valt ook tegen. Zoveel heeft ze toch niet uitgegeven? En ze heeft de laatste tijd niet eens geshopt. Ze scrolt omlaag en weer omhoog, dan nog eens omlaag en probeert zich te herinneren wat ze voor 39 pond bij Fortnum & Mason heeft gekocht. Ze komt nooit in die zaak.

En dan gebeurt er iets vreemds. In gedachten hoort ze terug wat ze eerder die ochtend zelf heeft gezegd, de woorden weerklinken luid en duidelijk in haar hoofd.

Schrijf het boek dat je zelf zou willen lezen. Kies een onderwerp dat je ligt, voor welk genre je ook kiest. Schrijf over situaties die vertrouwd voor je zijn en doe dat met overtuiging.

Wat voor een boek zou ze zelf graag willen lezen? Waar weet ze veel van af? Welke levenslessen heeft ze geleerd?

En dan valt haar een heel nieuw idee voor een boek in. Het is zo fris en opwindend dat ze op haar telefoon een document opent en razendsnel begint te typen. Ze moet het vastleggen voor het haar ontglipt. Ze gaat haar eigen advies opvolgen. Ze gaat schrijven over iets waar ze veel van afweet. Ze gaat het boek schrijven dat ze zelf zou willen lezen.

***Over de balk* door Eve Monroe** **Hoofdstuk Een**

Ho. Rustig blijven. Dora Delaney neemt de afschriften van haar creditcard door en voelt de vijf fasen van rouw aan zich voorbijtrekken. Schrik, woede, ontkenning, strijd en uiteindelijk – met de nodige moeite – aanvaarding.

Het is niet het einde van de wereld, denkt ze, met een mistroostige blik op het scherm van haar telefoon. Schulden horen ook gewoon bij het leven, net zoals kunst en tai chi, en daar hoeven we helemaal niet moeilijk over te doen. Maar... heeft ze echt 99,95 pond uitgegeven bij Sephora? Is dat niet een beetje overdreven? En waarom heeft The North Face 45 pond afgeschreven? Ze heeft toch niets bij The North Face gekocht? Heeft ze last van geheugenverlies?

Of is haar creditcard soms gestolen?

Eve laat haar ingehouden adem ontsnappen, drukt op 'bewaren' en leest tevreden terug wat ze geschreven heeft. Dit lijkt er meer op. *Kies een onderwerp dat je ligt.* Een boek over shoppen in Londen dus, en niet een of ander

langdradig verhaal dat zich afspeelt op een duf landgoed. Ze zet in grote lijnen de plot al uit: de hoofdstukindeling, opzetjes voor dialogen, een paar rake grappen. Het wordt leuk om dit boek te schrijven. *Leuk*. En ze popelt om aan de slag te gaan. Weg met die stijve Wilsons en hun keurige zomerjurken en ouderwetse manieren. Ze wil een boek van nú schrijven, een boek over échte mensen.

‘Zal ik je onze catalogus meegeven?’ vraagt de verkoopster, die geduldig heeft gewacht tot Eve klaar was.

‘Ja, hoor. Waarom niet?’ zegt Eve. Ze voelt zich een stuk zekerder van haar zaak. Dat nieuwe boek van haar wordt een doorslaand succes. En een gelegenheid om die prachjurk te dragen zal zich vanzelf wel aandienen. Van nu af aan is dit haar geluksjurk, de jurk die ze aan had toen het geweldige idee voor haar nieuwe boek haar inviel.

‘En heb je verder nog iets nodig?’ vraagt de verkoopster. ‘Schoenen? Een mooie omslagdoek?’

‘Nee, dank je,’ zegt Eve, die met een vergenoegde glimlach haar creditcard tevoorschijn haalt. ‘Ik heb verder niks nodig.’